

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/351/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1508218148
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1508218148.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: STEAMEX spol. s r.o., Bratislava, Miletičova č. 23, IČO: 35 685 298, zastúpený spoločnosťou Consilior Iuris s.r.o., Bratislava, Radlinského č. 51, IČO: 47 231 157, za ktorú koná JUDr. Róbert Dupkala, JUDr. Robert Hayden, M.B.A., JUDr. Michal Kemka, proti žalovaným: I. R. J. , narodený dňa X.X.XXXX, bytom T., T. č. XX, II. E. J. , narodený dňa X.X.XXXX, bytom T., C. rad č. 5, obaja zastúpení spoločnosťou Erben & Erben, advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava, Mostová č. 2, IČO: 35 724 111, za ktorú koná JUDr. Pavol Erben, JUDr. Juraj Erben, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V. zo dňa 9. augusta 2017, č.k. 39 C 175/2008-497, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava V. zo dňa 9. augusta 2017, č.k. 39 C 175/2008-497, vo výroku I., ktorým súd žalobu zamietol, **p o t v r d z u j e** ;
vo výroku II., o trovách konania, **m e n í t a k**, že žalovaným v I., II. rade spoločne **a nerozdielne p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovaným v I., II. rade spoločne a nerozdielne **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Bratislava V. rozsudkom zo dňa. 9.8.2017, č.k. 39 C 175/2008-497, vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. žalovaným v I., II. rade priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Nevyhovelo tak žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je vlastníkom nehnuteľnosti I. - priestoru č. X/XXX - garáže vo výmere XX m² a podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti X/XXX; priestoru č. X - miestnosti č. X - XX vo výmere XXX m² a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti XX/XXX, nachádzajúcich sa v stavbe súpisné č. XXXX postavenej na parcele č. XXXX/X, vedených pre okres T. V, Obec T. - m.č. H., katastrálne územie H., v LV č. XXXX, a spoluvlastníckym podielom vo veľkosti XX/XXX k parcele č. XXXX/X vo výmere XXXX m², vedený pre okres T. V, Obec T. - m.č. H., katastrálne územie H., v LV č. XXXX; II. - priestoru č. 2, vchod XXX, garáže vo výmere XX m² a podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti X/XXX; priestoru č. 4, miestnosti č. X-X vo výmere XXX,XX m², spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti XX/XXX, nachádzajúcich sa v stavbe súpisné č. XXXX, postavenej na parcele č. XXXX/X, vedených pre okres T. V, Obec T. - m.č. H., katastrálne územie H., v LV č. XXXX. Skutkovým základom žaloby bolo, že dňa 15.10.2004 uzavrel žalobca so žalovaným v I. rade kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľností špecifikovaných v bode I. Vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 31.3.2005 pod V XXXX/XX, čím sa stal žalovaný v I. rade výlučným vlastníkom nehnuteľností. Toho istého dňa žalobca

so žalovaným v II. rade uzavrel kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľností špecifikovaných pod II. Vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 6.4.2005 pod V XXXX/XX, čím sa stal žalovaný v II. rade výlučným vlastníkom nehnuteľností. Prevádzané nehnuteľnosti podľa žalobcu tvorili „de facto celé obchodné imanie žalobcu“. Za žalobcu podpísal kúpne zmluvy bývalý konateľ spoločnosti O.. D. J., ktorý previedol nehnuteľnosti na svojich rodinných príslušníkov - synov, bez súhlasu valného zhromaždenia spoločnosti, bez vedomia ostatných spoločníkov spoločnosti a scudzil tak celé obchodné imanie spoločnosti a poškodil spoločníkov. Okrem predmetných nehnuteľností O.. D. J. predal aj všetok hnuťelný majetok spoločnosti (motorové vozidlá a zariadenie kancelárskych priestorov vrátane výpočtovej techniky). Pre konanie O.. D. J. podal žalobca dňa 30.1.2008 na Okresnú prokuratúru Bratislava V trestné oznámenie. Podľa žalobcu je takýto právny úkon neplatný minimálne pre rozpor s dobrými mravmi. Žalobca ďalej dôvodil, že dňa 22.12.2000 O.. D. J. ako bývalý konateľ žalobcu, ako fyzická osoba v pozícii veriteľa, uzatvoril s dlžníkom (žalobcom) zmluvu o pôžičke peňažných prostriedkov v sume 4.605.474,40 SKK, ktoré sa dlžník zaviazal splatiť do 31.12.2005 spolu s dohodnutými úrokmi vo výške 1 % ročne splatných ku koncu každého kalendárneho roka. Zmluvou o postúpení pohľadávky O.. D. J. dňa 14.10.2004 previedol za cenu 1,-- SKK na svojho syna (žalovaného v I. rade) pohľadávku v sume 4.605.474,40 SKK z titulu istiny pôžičky a podľa čl. II kúpnej zmluvy prevodom nehnuteľnosti na kupujúceho mala byť dlžná čiastka žalobcu považovaná za vyrovnanú. Tento postup podľa žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi a svedčí o tom, že žalovaný v I. rade nebol dobromyseľný, keď de facto nadobudol pohľadávku vo výške 4.605.474,40 SKK za odplatu 1,-- SKK od svojho otca a následne nadobudol nehnuteľnosť kúpnu zmluvou, ktorú za žalobcu uzavrel otec (so synom) a získal uvedené nehnuteľnosti za 1,-- SKK. Podľa Hlavy IV. časť B, čl. 3 ods. 1, ods. 2 písm. b/ spoločenskej zmluvy o založení spoločnosti žalobcu zo dňa 24.6.2002, konatelia rozhodujú o všetkých otázkach, ktoré nie sú podľa zákona alebo rozhodnutím valného zhromaždenia vyhradené valnému zhromaždeniu. Konateľovi prislúcha najmä zabezpečovať bežné záležitosti spoločnosti. Zbavenie sa celého obchodného imania spoločnosti, ktoré tvorilo predmet podnikania a jediný zdroj príjmov spoločnosti, nie je možné považovať za zabezpečenie bežných záležitostí spoločnosti. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 8.12.2003 č.k. 18 Cb 27/2001-220, právoplatné dňa 8.8.2005, ktoré žalobca považuje za rozhodnutie v identickej veci. Tým, že O.. D. J. uzavrel kúpne zmluvy so žalovanými v I., II. rade, uprednostnil svoje záujmy a záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. Konal tak v rozpore so zákonom, § 135a Obchodného zákonníka a v rozpore s dobrými mravmi, čo spôsobuje absolútnu neplatnosť právnych úkonov. Absolútne neplatný právny úkon je právny úkon, ktorý nie je dovolený, keď svojím obsahom a účelom odporuje zákonu alebo keď zákon obchádza. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona. Žalobca má podľa § 80 písm. c/ O.s.p. (účinný do 30.6.2016) naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, nakoľko bez tohto určenia je ohrozené vlastnícke právo žalobcu a súčasne je právne postavenie žalobcu neisté, nakoľko k prevodu vlastníctva na žalovaných v I., II. rade došlo na základe od počiatku neplatného právneho úkonu. Zdôraznil tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 112/2004 uverejnený v ZSP č. 6/2006.

1.2. Súd prvej inštancie tak rozhodol po tom, ako mal z vykonaného dokazovania preukázaný nasledovný skutkový stav veci. Zo spoločenskej zmluvy o založení spoločnosti s ručením obmedzeným zo dňa 27.12.1995, v úplnom znení ku dňu 24.6.2002, v čl. 2 až 8, „Konatelia spoločnosti“, konateľmi spoločnosti boli od jej založenia O.. D. J. a O.. W. R., ktorí boli oprávnení zastupovať spoločnosť navonok vo všetkých veciach a to vždy samostatne. O.. D. J. bol konateľom spoločnosti žalobcu od 11.3.1996 do 30.12.2005, teda aj v čase uzatvorenia kúpnych zmlúv dňa 15.10.2004 (následne od 9.10.2007 do 4.12.2007). Kúpne zmluvy boli uzatvorené žalobcom ako vlastníkom nehnuteľností v zastúpení konateľom oprávneným konať za spoločnosť samostatne a žalovanými v I., II. rade dňa 15.10.2004; vklad vlastníckeho práva na žalovaného v II. rade bol zapísaný dňa 6.4.2005 v podiele 1/1 a na žalovaného v I. rade dňa 31.3.2005 v podiele 1/1. Súčasťou kúpnych zmlúv boli znalecké posudky O.. H. R. na stanovenie všeobecnej hodnoty nehnuteľností. O.. D. J. ako konateľ žalobcu dvojstrannými právnymi úkonmi, kúpnyimi zmluvami zo dňa 15.10.2004 (vklad povolený dňa 6.4.2005 a 31.3.2005), za cenu podľa znaleckého posudku vypracovaného O.. H. R. pod č. XXX/XXXX, XXX/XXXX zo dňa 14.10.2004 a 13.10.2004 previedol na žalovaných v I., II. rade, svojich synov, za sumu uvedenú v znaleckom posudku 2.621.490,31 SKK a 4.605.474,40 SKK nehnuteľností, ktoré sumy predstavovali hodnotu pohľadávok žalovaných v I., II. rade ako veriteľov žalobcu v zmysle zmlúv o postúpení pohľadávok zo dňa 26.3.2001 a 14.10.2004. Prevodom nehnuteľností sa pohľadávky žalovaných v I., II. rade v celkovej sume 7.226.964,71 SKK (239.891,28 €) voči žalobcovi považovali za vyrovnané. Konateľ na prevod nehnuteľností nepotreboval súhlas valného zhromaždenia spoločnosti. Uzavretím samotných kúpnych zmlúv nedošlo k právnym úkonom v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaní v I., II. rade mali voči žalobcovi platné pohľadávky, nadobudnuté zmluvami o postúpení pohľadávok zo dňa 26.3.2001 a 14.10.2004, ktorými sa stali veriteľmi žalobcu. Prevodom

nehnutelností si žalovaní započítali svoje pohľadávky voči žalobcovi na kúpnu cenu určenú znaleckým posudkom. Žalovaní v I., II. rade nadobudli nehnuteľnosti za účelom uspokojenia svojich pohľadávok a zo strany žalobcu došlo k vyrovnaní svojich záväzkov. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uzavrel, že žalobcovi bola týmito právnymi úkonmi bývalého konateľa spôsobená škoda, čo zakladá vnútorný vzťah medzi žalobcom a bývalým konateľom žalobcu a nie žalovaným v I., II. rade a žalobca mal v zmysle právnej úpravy, Obchodného zákonníka, právo na náhradu škody, ktorá mu porušením povinností konateľa vznikla. Žalobca si náhradu škody uplatnil v trestnom konaní. V trestnom konaní bola znaleckým posudkom zistená skutočná výška škody ako rozdiel medzi všeobecnou kúpnu cenou a trhovou kúpnu cenou nehnuteľností, na náhradu ktorej bol O.. D. J. právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zaviazaný.

1.3. Žalobca mal za to, že ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu - kúpnych zmlúv podľa § 39 Občianskeho zákonníka, s odkazom na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov; napr. rozsudok Okresného súdu Bratislava II. č.k. 18 Cb 27/2001-220 zo dňa 8.12.2003, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Obo 169/2008 zo dňa 27.4.2009, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5 Co 239/2015 zo dňa 8.12.2015, ktoré rozhodnutia ale, podľa zistenia súdu, vychádzali z rozdielného skutkového základu. Skutkový základ sa týkal určenia neplatnosti nakladania s nepeňažným vkladom a navýšenia základného imania obchodnej spoločnosti, prevodu práv a povinností úpadcu, t.j. uzatváranie zmlúv s úpadcom a trestné konanie pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu, trestného činu úverového podvodu - podvodné čerpanie úveru.

1.4. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4 To 109/2016 zo dňa 19.1.2017 bol O.. D. J. (bývalý konateľ žalobcu) právoplatne odsúdený za spáchanie trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 na tom skutkovom základe, že: „ako konateľ obchodnej spoločnosti STEAMEX s.r.o. v rozpore s ustanovením § 135a ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, ktoré mu ukladalo povinnosť vykonávať svoju pôsobnosť štatutárneho orgánu s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti ako aj povinnosť zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodovania a ktoré mu aj zakazovalo pri výkone svojej pôsobnosti uprednostňovať svoje záujmy alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti, predával majetok obchodnej spoločnosti STEAMEX s.r.o. za nízke ceny, ktoré nezodpovedali jeho reálnej hodnote a navyše takto hradil len pohľadávky, ktoré mala spoločnosť vo vzťahu k jeho dvom synom, pričom dňa 15.10.2004 predal ako konateľ majetok spoločnosti/nehnutelnosti svojmu synovi (žalovanému v I. rade) za kúpnu cenu 152.873,74 € (4.605.474,40 SKK), pričom kúpna cena predstavovala hodnotu pôžičky poskytnutej pôvodným veriteľom O.. D. J. ako fyzickou osobou spoločnosti STEAMEX s.r.o. zo dňa 20.12.2000 a túto pohľadávku dňa 14.10.2004 previedol na žalovaného v I. rade za sumu 0,03 € (1,-- SKK), pričom hodnota predávanej nehnuteľnosti bola v čase jej predaja podľa znaleckého posudku O.. E. O. č. XX/XXXX zo dňa 9.5.2009 v sume 185.169,75 € (5.578.424 SKK), s tým, že k povoleniu vkladu vlastníckeho práva došlo dňa 31.3.2005. Dňa 15.10.2004 predal ako konateľ majetok spoločnosti/nehnutelnosti svojmu synovi (žalovanému v II. rade) za kúpnu cenu 87.017,54 € (2.621.490,31 SKK), pričom kúpna cena predstavovala hodnotu pohľadávky pôvodného veriteľa spoločnosti Saturn Trading s.r.o., v ktorej bol konateľom a túto pohľadávku dňa 26.3.2001 previedol za sumu 3.319,39 € (100.000,-- SKK) na žalovaného v II. rade, pričom všeobecná hodnota predávanej nehnuteľnosti podľa znaleckého posudku O.. E. O. č. XX/XXXX zo dňa 9.5.2009 bola v čase jej predaja vo výške 176.059,03 € (5.303.954 SKK), s tým, že k povoleniu vkladu vlastníckeho práva došlo dňa 6.4.2005. V dôsledku tohto konania O.. D. J. bola poškodená spoločnosť/žalobcovi spôsobená škoda v celkovej výške 123.594,97 € (3.723.422,29 SKK), teda inému spôsobil značnú škodu tým, že porušil zákonom uloženú povinnosť spravovať cudzí majetok a spáchal taký čin ako osoba, ktorá má osobitne uloženú povinnosť hájiť záujmy poškodeného. Krajský súd v Bratislave podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku O.. D. J. uložil povinnosť uhradiť žalobcovi škodu v sume XXX.XXX,XX € a so zvyškom nároku poškodeného (žalobcu) odkázal na civilný proces (§ 288 ods. 2 Trestného poriadku), ako aj poškodeného D.. E. T. (§ 288 ods. 1 Trestného poriadku).

1.4.1. Podstatnou a nespornou skutkovou okolnosťou bolo to, že O.. D. J. v mene poškodenej spoločnosti (žalobcu) uhradil pohľadávky svojich synov (žalovaných v I., II. rade) nehnuteľnosťami vo vlastníctve žalobcu (započítaním vzájomných pohľadávok), pričom žalobca uhradil pohľadávku žalovaného v I. rade pred jej splatnosťou, nakoľko žalobca sa pôvodne zaviazal (v zmluve o pôžičke) vrátiť poskytnutú pôžičku veriteľovi do 31.12.2005. Pohľadávky, ktoré boli hradené žalobcom, boli skutočné, teda nešlo o fiktívne pohľadávky. Predaj majetku obchodnej spoločnosti zo strany jej konateľa, ktorý je oprávnený konať v mene spoločnosti samostatne, sám osebe nie je trestným činom a ani iným protiprávnym konaním. Protiprávnym konaním je len prípadný podhodnotený predaj. Rovnako Krajský súd v Bratislave

v rozsudku vypustil z tzv. skutkovej vety aj okolnosti, ktoré popisovali, že „obžalovaný predával majetok poškodenej spoločnosti bez vedomia a súhlasu ostatných spoločníkov spoločnosti, súhlasu valného zhromaždenia spoločnosti a pred ich splatnosťou. Nič z uvedeného totiž nezakladá znaky žiadneho trestného činu a ani nie je protiprávne; konateľ obchodnej spoločnosti je z titulu svojej funkcie štatutárneho orgánu oprávnený aj k predaju majetku obchodnej spoločnosti v mene ktorej koná a nepotrebuje k tomu súhlas valného zhromaždenia a už vôbec nie spoločníkov spoločnosti. Rovnako tak, každý dlžník môže uhradiť svoj dlh aj pred lehotou splatnosti“.

1.4.2. O.. D. J. kládol za vinu okolnosti majúce svoj odraz v právnej kvalifikácii konkrétneho trestného činu (dôvod zrušenia rozsudku Okresného súdu Bratislava V. sp.zn. 3 T 86/2010 zo dňa 14.6.2016 v celom rozsahu) „Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, tak odvolací súd pripomína, že sporným medzi stranami nebola skutočnosť, že obžalovaný ako konateľ poškodenej spoločnosti predával hnuťelný majetok a nehnuteľný majetok patriaci vlastnícky poškodenej spoločnosti, ale skutočnosť, či pri tomto predaji došlo z jeho strany úmyselne k porušeniu ustanovenia § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, t.j. či obžalovaný pri predaji majetku poškodenej spoločnosti tento odpredával „pod cenu“, respektíve, či predaj majetku poškodenej spoločnosti bol v záujme spoločnosti, prípadne len a výhradne v záujme obžalovaného alebo jeho detí.“ K porušeniu povinností opatrovať alebo spravovať cudzí majetok dochádza aktívnou činnosťou/konaním páchatel'a a to hlavne takými dispozíciami s cudzím majetkom, pri ktorých páchatel' neobdrží do opatrovaného alebo spravovaného cudzieho majetku zodpovedajúcu protihodnotu. Ide typovo najmä o konania, ktoré sa týkajú uzatvárania nevýhodných zmlúv na úkor opatrovaného alebo spravovaného majetku.

1.5. Žalobca odvodzuje svoj nárok na určenie, že je vlastníkom označených nehnuteľností, od tej skutočnosti, že za neho podpísal kúpne zmluvy bývalý konateľ spoločnosti O.. D. J., ktorý previedol nehnuteľnosti na svojich rodinných príslušníkov - synov, bez súhlasu valného zhromaždenia spoločnosti, bez vedomia ostatných spoločníkov spoločnosti a scudzil tak celé obchodné imanie spoločnosti a poškodil tým spoločníkov; tiež od toho, že O.. D. J. ako bývalý konateľ žalobcu bol odsúdený za trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona s tým, že podľa žalobcu spáchaním trestného činu došlo automaticky k porušeniu dobrých mravov, a preto právny úkon prevodu nehnuteľností je od počiatku absolútne neplatný s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka a § 135a Obchodného zákonníka.

1.6. S odkazom na ustanovenie § 20 ods. 1, § 34, § 588, § 589, § 40a, § 524 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 133, § 135a Obchodného zákonníka, súd prvej inštancie dôvodil, že okolnosť, že určitá osoba bola oprávnená predat' spravovaný majetok, sama osebe nevylučuje jej trestnú zodpovednosť za spáchanie trestného činu podľa § 255 Trestného zákona, pokiaľ uvedená osoba taký majetok, napríklad úmyselne, predala za nižšiu cenu, než aká bola jej hodnota. Škodou na spravovanom majetku by potom bol rozdiel medzi výškou dosiahnutej ceny predaného majetku a nižšou cenou, ktorá bola za jeho predaj fakticky získaná. Vymedzenie znaku základnej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu spočíva v tom, že ide o povinnosť spravovať „cudzí majetok“ a že škoda musí vzniknúť na „cudzom majetku“. Cudzím majetkom je majetok, ktorý nepatrí celkom alebo sčasti páchatel'ovi. Konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným nie je vlastníkom majetku, ktorý patrí spoločnosti s ručením obmedzeným, pričom konateľ ako štatutárny orgán má povinnosť a zároveň oprávnenie nakladať s majetkom spoločnosti s odbornou starostlivosťou. Definičným znakom právnických osôb je, okrem iného, majetková samostatnosť. Ak je trestná činnosť páchaná na úkor právnickej osoby, poškodenou osobou je sama spoločnosť. Výška škody, ktorá vznikla poškodenej spoločnosti, zodpovedá rozdielu medzi predajnou cenou a aktuálnou reálnou hodnotou nehnuteľností, ide o výsledok podhodnotenia predajnej ceny s tým, že skutočná hodnota vyplýva zo znaleckého dokazovania vykonaného v trestnom konaní, predstavujúca reálny úbytok na majetku poškodenej spoločnosti. Predajom majetku došlo síce k reálnemu zníženiu pasív poškodenej spoločnosti, pretože došlo k úhrade pohľadávok veriteľov poškodenej spoločnosti, avšak zároveň nedošlo k nárastu jej majetku, ak by predávaný majetok bol odpredaný za jeho skutočnú hodnotu. Súd v trestnom konaní dôvodil, že v danej trestnej veci ani princíp ultima ratio nebráni vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť za protiprávne konanie obžalovaného, pretože tu konanie obžalovaného zjavne prekročilo civilný rozmer veci a už naplnilo znaky skutkovej podstaty trestného činu. Obžalovaný nebol uznaný za vinného za to, že predal majetok poškodenej spoločnosti, ale za to, že v mene poškodenej spoločnosti uzatváral kúpne zmluvy, ktoré boli pre spoločnosť, v mene ktorej konal, zjavne ekonomicky nevýhodné a boli v rozpore so záujmami tejto spoločnosti. Žalobca (právnická osoba) v záväzkovom vzťahu ako predávajúci nepreukazoval vo vzťahu k žalovaným v I., II. rade ich protiprávnosť konania, resp. vykonanie právnych úkonov, ktoré by mali za následok žalobcom tvrdenú absolútnu neplatnosť právnych úkonov pri uzavretí kúpnych zmlúv z ich strany. V zmysle § 524 Občianskeho zákonníka možno postúpiť pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka.

Zmluvy o postúpení pohľadávok žalovaní v I., II. rade uzavreli platne a platne prešlo na nich aj právo veriteľa. Čo sa týka relevancie dobrej viery žalovaných v I., II. rade dospel súd k záveru, že pri prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti od právnickej osoby, zastúpenej oprávnenou osobou, ktorá bola vedená v katastri nehnuteľností ako jej vlastník, nie je právne rozhodné, či je nadobúdateľ dobromyseľný alebo nie, pretože táto otázka je príp. relevantná pri nadobúdaní od nevlastníka v prípadoch podľa Občianskeho zákonníka. Žalovaní v I., II. rade nadobudli nehnuteľnosti od právnickej osoby (žalobcu), ktorá v čase uzavretia kúpnej zmluvy a povolenia vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bola vlastníkom prevádzaných nehnuteľností. V zmysle § 40a Občianskeho zákonníka neplatnosti sa nemôže dovoliavať ten, kto ju sám spôsobil.

1.7. V súlade s ustanovením § 193 C.s.p. súd prvej inštancie dôvodil, že súd je viazaný rozhodnutiami príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Takéto odsudzujúce rozhodnutie môže obsahovať okrem výroku o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt, a o tom, kto ich spáchal, aj iné výroky, ktorými však súd viazaný podľa § 193 C.s.p. nie je. Rovnako nie je viazaný ani odôvodnením rozhodnutia, a ani prípadným oslobodzujúcim rozhodnutím. Vzťah trestného konania a občianskeho súdneho konania, ktorý má základ v tom istom skutkovom dejí, zhrnul Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí sp.zn. 25 Cdo 1593/2013, podľa ktorého, zatiaľ čo v trestnom konaní treba na odsúdenie to, aby zástupca obžaloby preukázal všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu vrátane zavinenia, pričom platí zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), v občianskom súdnom konaní vykonáva súd (zásadne na návrh strán sporu) vlastné dokazovanie, ktoré je oprávnený (okrem rámca zákonom vymedzenej viazanosti) hodnotiť nezávisle od výsledkov trestného alebo priestupkového konania, pričom dôkazné bremeno pri nárokoch uplatnených žalobou je na stranách sporu. V tejto súvislosti si môže súd (v prejednávanej veci neplatnosť kúpnych zmlúv) ako predbežnú otázku posúdiť sám. Ústavne súladný výklad § 193 C.s.p. (§ 135 ods. 1 O.s.p.) v časti „... súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin“, vyžaduje, aby všeobecné súdy zúčastnené na rozhodovaní v občianskoprávnom konaní boli viazané odsudzujúcim rozsudkom vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia odsúdeného a všeobecným súdom boli zistené, to platí aj o zistení vzniku škody u poškodeného v dôsledku protiprávneho konania odsúdeného. Podstatným pre uplatnenie tohto záveru je, že zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu sa zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými, pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní. Táto podmienka v predmetnom spore v prípade žalobcu nie je splnená. Z rozsudku krajského súdu v trestnom konaní vyplýva, že zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu sa nezhodujú s okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie v konaní o určenie vlastníctva, resp. neplatnosti kúpnych zmlúv, keďže sa týkajú skutočností, ktoré nastali až po uzavretí kúpnych zmlúv, ktorých neplatnosti sa žalobca v sporovom konaní voči žalovaným v I., II. rade domáha. Zo strany žalovaných v I., II. rade došlo k uzavretiu kúpnych zmlúv platne, písomnou zmluvou, oprávnenou osobou konať za vlastníka nehnuteľností, za splnenia obligatórnych zákonných a formálnych podmienok. Súd poukázal i na skutočnosť, že žalobca prijal kúpnu cenu, resp. kupujúci/žalovaní v I., II. rade ako veritelia žalobcu si započítali svoje „existujúce pohľadávky“ na kúpnu cenu. Žalobca prijal kúpnu cenu tým, že dlh odpísal z účtovníctva spoločnosti a tým znížil pasíva spoločnosti. K spáchaniu trestného činu nedošlo uzavretím zmluvy o prevode nehnuteľností ale následkom, vznikom škody pre spoločnosť vzhľadom na nesprávne stanovenú kúpnu cenu predávaných nehnuteľností, porušením povinností konateľa žalobcu pri správe cudzieho majetku.

1.7.1. Platnosť právneho úkonu je nutné posudzovať vždy podľa právneho stavu, kedy k úkonu došlo. Nadobudnutie vlastníckeho práva žalovanými v I., II. rade treba posudzovať podľa stavu v čase, kedy došlo k uzavretiu danej kúpnej zmluvy (2004). Výkon práva žalobcu na určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, resp. určenie neplatnosti kúpnych zmlúv, a s tým súvisiace vrátenie plnenia, nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov žalovaných v I., II. rade (aj keď blízkych osôb bývalého konateľa žalobcu) a nesmie byť rovnako v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka). V prejednávanej veci nebolo preukázané žiadne protiprávne konanie žalovaných v I., II. rade, ktoré by malo za následok neplatnosť kúpnych zmlúv v čase ich uzavretia. Žalovaní v I., II. rade sa stali vlastníckymi nehnuteľností na základe kúpnych zmlúv o prevode nehnuteľností (2005) za kúpnu cenu zodpovedajúcu výške pohľadávok žalovaných v I., II. rade voči žalobcovi splatných v roku 2005, stanovených znaleckým posudkom. O určenie vlastníctva k uvedeným nehnuteľnostiam žalobca žiadal žalobou doručenou súdu dňa 12.8.2008. Žalobca nemá priame právo voči nadobúdateľom, ak nepreukáže neplatnosť alebo neúčinnosť právnych úkonov, na základe ktorých vlastníctvo nadobudli. Jeho požiadavka prinávratenia vlastníckeho práva od žalovaných v I., II. rade je tak v rozpore nielen s § 3 Občianskeho zákonníka, ale je aj zásahom do vlastníckeho práva, a teda v rozpore s čl. 20

Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 Listiny základných práv a slobôd. Predávajúci, ktorý uzatvára zmluvu o prevode nehnuteľností na iný subjekt, znáša istú mieru zodpovednosti za obsah zmluvy a jej splnenie. Skutočnosť, že žalobca (zastúpený štatutárnym zástupcom) pri vstupe do zmluvného vzťahu so žalovanými nepostupoval s dostatočnou opatrnosťou, t.j. porušil povinnosti stanovené § 135a Obchodného zákonníka, ktorých následkom nie je neplatnosť zmlúv, ale právo žalobcu na náhradu škody voči konateľovi, nemôže negatívne ovplyvniť postavenie žalovaných v I., II. rade, ktorí si pri uzatváraní kúpnej zmluvy so žalobcom splnili svoje povinnosti, zákonné podmienky pre prevod vlastníckeho práva. Výklad, ktorý presadzuje žalobca, je v príkrom rozpore s požiadavkou právnej istoty. Ak raz niekto nadobudne vlastnícke právo za určitých podmienok, ktoré sa bez jeho zavinenia zmenia, nesmie byť pre to postihnutý on, ale subjekty, ktoré nesú zodpovednosť za túto zmenu (v prejednávanej veci konateľ, pretože porušil povinnosti pri správe cudzieho majetku). S otázkou absolútnej neplatnosti kúpnych zmlúv v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka sa súd vysporiadal tým, že dôvody absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovanými v I., II. rade nie sú dané (neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom).

1.8. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania podstatných podmienok určenia neplatnosti právnych úkonov, a síce nepreukázal, že konateľ nebol oprávnený na uzavretie kúpnych zmlúv bez súhlasu valného zhromaždenia spoločnosti, bez vedomia ostatných spoločníkov spoločnosti. Rovnako nepreukázal skutočnosť, že žalovaní v I., II. rade sa dopustili konania v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Trestnoprávnu zodpovednosť pri správe cudzieho majetku mala fyzická osoba - konateľ, ktorej následkom nebola automatická absolútna neplatnosť právnych úkonov vykonaných týmto konateľom, ale právo na náhradu škody spôsobenej takýmto konaním konateľa žalobcovi.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Zdôraznil, že v predmetnej veci sa nedomáhal určenia neplatnosti kúpnych zmlúv, ale určenia vlastníctva. Neplatnosť kúpnych zmlúv súd mal posúdiť iba ako prejudiciálnu otázku. Zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu sa zhodujú s okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie v predmetnej veci. O.. D. J. sa nepochybne trestného činu, za ktorý bol právoplatne odsúdený, dopustil tým, že uzavrel predmetné kúpne zmluvy za určitých okolností, ktoré sú rovnaké aj v predmetnej veci, ktoré ani sporné neboli. Právny úkon nemôže byť platný, pokiaľ ten, kto ho urobil, sa tým dopustil trestného činu; je neplatný, pretože odporuje zákonu. Pokiaľ súd v civilnom konaní určí, že právny úkon je neplatný, neznamená to automaticky, že ten, kto túto neplatnosť spôsobil, musí byť postihnutý aj prostriedkami trestnoprávnej represie. Pokiaľ ale súd v trestnom konaní právoplatne odsúdi toho, kto tento právny úkon urobí, je vždy tento právny úkon neplatný. Nie je možné, aby právny úkon, ktorým niekto spácha trestný čin, bol platným právnym úkonom. Rovnako tak nie je možné, aby právny úkon, ktorým niekto spáchal trestný čin, bol v súlade s dobrými mravmi. Platné občianske právo hmotné upravuje vzájomné nároky účastníkov neplatného právneho úkonu; v tejto súvislosti zdôraznil ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 50/2010, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17 Co 862/2013, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 8.12.2015, sp.zn. 5 Co 239/2015, rozsudok Okresného súdu Prievidza sp.zn. 12 C 25/2015, rozsudok Okresného súdu Bratislava II. sp.zn. 17 C 116/2012. Ustanovenie § 135a ods. 2 veta prvá Obchodného zákonníka všeobecne zakladá zodpovednosť konateľa spoločnosti za porušenie povinností pri výkone funkcie. Nerieši a ani riešiť nemôže situáciu, keď konateľ spoločnosti svojím konaním naplní znaky skutkovej podstaty trestného činu a za jeho spáchanie bude právoplatne odsúdený, pretože tu je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov (§ 39). Nie každé konanie konateľa spoločnosti, ktorým poruší svoje povinnosti a spôsobí spoločnosti škodu, je trestným činom, ale aj také, ktoré síce trestným činom nie je, môže odporovať dobrým mravom alebo pravidlám poctivého obchodného styku, z čoho vyplývajú príslušné zákonné následky. V konaní argumentoval, z akých dôvodov uvedených v ustanovení § 39 Občianskeho zákonníka sú právne úkony, ktorými malo prísť k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, neplatné. Súd ich nevzal do úvahy a vyvodil záver, že zodpovednosť konateľa za vznik škody nedáva možnosť uvažovať o absolútnej neplatnosti právneho úkonu. V súdnej veci je z hľadiska posúdenia platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov bez významu skutočnosť, že bývalý konateľ spoločnosti bol v adhéznom konaní zaviazaný na náhradu škody. Trestný súd sa totiž nezaoberal otázkou platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov, ktorými prišlo k spáchaniu trestného činu a ani ju skúmať nemohol, pretože mu Trestný poriadok takúto možnosť nedáva. Skutočnosť, že žalobcovi bola v trestnom konaní priznaná náhrada škody, je v súdnej veci bez

právneho významu. Táto skutočnosť ani nemôže dodatočne konvalidovať neplatnosť právneho úkonu. V závere odvolania dôvodil, že súd si v napadnutom rozsudku odporuje, ak v bode 32 konštatuje, že nie je viazaný odôvodnením rozsudku v trestnom konaní, avšak v bodoch 17, 18, 19 sa na toto odôvodnenie odvoláva. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť; žiadal priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaní v I., II. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhli odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť; žiadali priznať nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Súd rozhodol správne, spravodlivo, rozsudok logicky a obširne zdôvodnil a vysporiadal sa so všetkými prostriedkami procesného útoku žalobcu. Žalobca vo svojom odvolaní opakuje identické argumenty, ktoré použil v konaní pred súdom prvej inštancie, napriek tomu, že sa im súd v rozsudku dostatočne venoval a vyvrátil ich. Žalobca v odvolaní neprináša žiaden nový pohľad na vec a s argumentmi súdu sa nevysporiadal dostatočne a presvedčivo ich nevyvrátil; uvádzal tiež rozhodnutia, s ktorými sa súd prvej inštancie vysporiadal. V podrobnostiach odkázali na svoje predchádzajúce písomné a ústne podania. Jediným argumentom žalobcu je právoplatné odsúdenie O.. D. J., jeho bývalého konateľa, za trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, pritom až nenáležite vyzdvihuje Trestný zákon nad ostatné právne predpisy a argumentuje tým, že ak pri právnom úkone bol spáchaný trestný čin, tento je automaticky v rozpore s dobrými mravmi, a teda ex lege absolútne neplatný. Pri svojej argumentácii ale odkazuje na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka a § 135a Obchodného zákonníka. K odklonu argumentácie žalobcu od argumentov v žalobe (najmä a predovšetkým absenciou súhlasu valného zhromaždenia, absenciou vedomia a súhlasu spoločníkov a naliehavým právnym záujmom) sa nevyjadrujú, pretože tak urobili v poslednom podaní pred vyhlásením rozsudku. Podľa ich názoru si žalobca neuvedomuje, že O.. D. J. nebol odsúdený za to, že sporné nehnuteľnosti predal, ale za to, že pri ich ocenení nepostupoval s náležitou starostlivosťou, a teda že ich predal za nižšiu než trhovú cenu. Prevod nehnuteľností ako taký nikdy v trestnom konaní napádaný nebol a ani nebol dôvodom na odsúdenie, čo žalobca nezohľadnil, ale súd prvej inštancie ho logicky a správne vyhodnotil. Preto nie je možné úkon prevodu označiť ako absolútne neplatný. Zdôraznili, že žalobca plnenie z titulu kúpnej ceny prijal. Ceny nehnuteľností, ku ktorým žiada priznať vlastnícke právo žalobca, teda boli uhradené; aj toto zakladá nemožnosť považovať právny úkon za neplatný, pretože priznaním vlastníckeho práva žalobcovi by na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu. V trestnom konaní bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu škody v sume 119.397,68 €, ktorá predstavuje škodu spôsobenú konaním O.. D. J., ktorý nárok je vymáhaný v exekučnom konaní. Ustanovenie § 135 Obchodného zákonníka rieši odbornú spôsobilosť konateľa a z toho rezultujúci nárok na náhradu škody pri jej nedodržaní. Žalobca neuviedol konkrétny dôvod, prečo by mal byť úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný. Napokon súd prvej inštancie správne vyhodnotil neexistenciu naliehavého právneho záujmu, čo žalobca v odvolaní nevyvrátil.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení dôvodil, že žalovaní vo svojom vyjadrení k jeho odvolaniu len zhrnuli svoje argumenty, ktoré používali v konaní pred súdom prvej inštancie, nepredložili žiadne nové dôkazy. Zotrvával na dôvodoch svojho odvolania, na odvolacom návrhu.

5. Žalovaní v I., II. rade vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrvali na dôvodoch svojho vyjadrenia k odvolaniu žalobcu. Zdôraznili, že súd žalobu zamietol a akceptoval nimi predkladané argumenty. Ich podaním iba poukazovali na správnosť argumentácie súdu prvej inštancie. Žalobcom uvádzaná ustálená rozhodovacia prax súdov nie je aplikovateľná na tento prípad.

6. Ďalšie vyjadrenia už predložené neboli.

7. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p., ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. júna 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, ich právni zástupcovia, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd žalobu zamietol, ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje.

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, a pre úplnosť, odvolací súd považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné. Porušenie povinností konateľa pri správe cudzieho majetku (majetku spoločnosti, v ktorej je konateľom) zakladá vnútorný vzťah medzi žalobcom a bývalým konateľom žalobcu. Tá istá právnická osoba, len v inom obsadení konateľa, ktorá právny úkon pripravila, uzavrela, v neskoršom období (už v inom obsadení konateľa) nemôže sa domáhať ochrany v občianskom súdnom konaní, zvrátenia následkov takéhoto právneho úkonu; stále je to tá istá právnická osoba. Náprava je možná len podľa Obchodného zákonníka, resp. v trestnoprávnom konaní, čo sa (v druhom prípade) napokon aj v predmetnej veci stalo.

9. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 a nasl. C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.). Pred súdom prvej inštancie neboli zistené také vady procesného charakteru, také ani sám odvolateľ netvrdil, na ktoré by musel odvolací súd prihliadnuť, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 C.s.p.). Obsah odvolania žalobcu vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá, nie je spôsobilý spochybníť vecnú správnosť napadnutého výroku predmetného rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v nich uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

10. V súlade s ustanovením § 388 C.s.p. odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania a rozhodol tak, že žalovaným v I., II. rade spoločne a nerozdielne priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Výrok o trovách konania v napadnutom rozsudku je nepresný, keď z neho nevyplýva, v akom pomere sa žalovaní podieľajú na nároku na náhradu trov konania a tiež súd pochybil, keď nerozhodol najprv o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 C.s.p.). Odvolací súd uzatvára, že žalovaní v I., II. rade sú nerozluční spoločníci, keď z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne (§ 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Hoci každý žalovaný nadobudol časť majetku, predtým vo výlučnom vlastníctve žalobcu, do svojho výlučného vlastníctva, k celkovej mase majetku žalobcu, ku ktorej sa prinavrátania vlastníctva v predmetnej veci žalobca domáhal, potom sú žalovaní v I., II. rade vo vzťahu k tretím osobám oprávnení a povinní spoločne a nerozdielne (§ 255 ods. 1 C.s.p.).

11. Žalovaným v I., II. rade úspešným aj v odvolacom konaní odvolací súd, podľa rovnakých zásad, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 % (§ 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.). O výške všetkých trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p.).

12. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

13. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p.) v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).